

Arrest

nr. 183 295 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op maandag 19 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest nr. 173 556 van 24 augustus 2016 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen.

Gelet op de beschikking van 17 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt op 4 mei 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 10 mei 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 18 april 2016 te Pozzallo (Italië) geregistreerd werd wegens onregelmatige binnenkomst. Op 2 juni 2016 wordt een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse overheden.

Op 4 augustus 2016 stelt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een *tacit* agreement vast, in toepassing van artikel 22.7. van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

Op 19 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 10.05.2016 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 18.04.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië werden geregistreerd.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, werd verhoord op 27.05.2016 en verklaarde dat hij Somalië eind 2012 verliet om met het vliegtuig naar Oeganda te reizen en daar tot 2015 in een huurhuis te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens naar Zuid-Soedan te zijn gereisd om na een verblijf van enkele dagen naar Noord-Soedan te zijn doorgereisd om daar ongeveer 12 dagen te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens naar Egypte te zijn doorgereisd om er op 18.10.2015 aan te komen en er enkele maanden in Caïro bij zijn smokkelaar te verblijven. Hij gaf aan op 18.04.2016 met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene effectief op 18.04.2016 wegens illegale binnenkomst in Italië geregistreerd werden. De betrokkene verklaarde dat hij 2 weken en een paar dagen in Italië in verschillende steden verbleef. Hij gaf aan vervolgens via Oostenrijk en Duitsland naar België te zijn doorgereisd om er op 04.05.2016 aan te komen. In België diende de betrokkene op 10.05.2016 een asielaanvraag in.

Op 02.06.2016 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat zijn broer in België woont en hij om die reden voor België koos. De betrokkene verklaarde bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Italië. Hij gaf aan dat hij geen opvang kreeg, 'ze' de deuren openden en vertelden dat hij mocht vertrekken.

Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 29.06.2016 uitte de betrokkene andermaal bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië en verzocht hij de Belgische autoriteiten gebruik te maken van artikel 3 §2 lid 2 en ondergeschikt artikel 17 van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde, zoals vermeld, een in België verblijvende halfbroer te hebben, die volgens hem de Belgische nationaliteit bezit. Bovendien gaf de betrokkene aan dat ook de vrouw van zijn halfbroer in België verblijft.

Betreffende het verblijf in België van halfbroer van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende halfbroer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16, 17 en 17- merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17, de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16 bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16 stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. We benadrukken daarnaast dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn halfbroer en hem zou bestaan en dat de halfbroer van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. We zijn niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de halfbroer van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11 van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15 van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een

overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, uitte de betrokkene middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 29.06.2016 bezwaar tegen een mogelijke overdracht aan Italië.

De betrokkene gaf aan dat hij van oordeel is dat er ernstig moet gevreesd worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien stelt de betrokkene dat, indien de Belgische autoriteiten onterecht van oordeel zouden zijn dat geen systeemfouten in de zin van artikel 3 §2 lid 2 van de Dublin III Verordening kunnen worden vastgesteld in Italië, toepassing moet worden gemaakt van artikel 17 van voormelde Verordening, de zogenaamde soevereiniteitsclausule. De betrokkene stelt dat de opvang voor personen die in het kader van de Dublinverordening door Italië worden terug- of overgenomen uiterst onzeker is, dat de structurele ondercapaciteit zorgt voor slechte omstandigheden in de opvangcentra en een duidelijk gebrek aan voorzieningen voor kwetsbare groepen en dat de maximumcapaciteit van opvangcentra in Italië regelmatig wordt overschreden terwijl de massale instroom blijft aanhouden. De betrokkene verwijst voor deze argumentatie naar verschillende documenten, waaronder het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd), een rapport van de UN Human Rights Council (1 mei 2015), een rapport van Artsen Zonder Grenzen (12.04.2016), een rapport van de International Organization for Migration (31.05.2016) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We wijzen er in de eerste plaats nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 02.06.2016 niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22 de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

We verwijzen eveneens naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië (een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublinverordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 40, "Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure"). Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds

stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1990 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Somalië verblijft. De betrokkene verklaarde, zoals reeds vermeld, geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken opnieuw dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We wijzen er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europees Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal

coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiënnes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten.

(...)"

1.2. Bij arrest nr. 173 556 van 24 augustus 2016 beveelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een enig middel van zijn synthesememorie voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt samengevat:

“II.1.1. Verwerende partij laat na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer naar Italië degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land, om zo correct mogelijk te beoordelen of er ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

II.1.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk; § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing met betrekking tot opvang op basis van het meest recente AIDA-rapport (december 2015), dat verzoekende partij haar raadsman in zijn fax ook al aanhaalde, en dat de volgende informatie bevat met betrekking tot de specifieke opvang van Dublin-terugkeerders:

“The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again.” (AIDA Rapport, p. 63-64)”

“The centres for Dublin returnees are temporary reception centres established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects funded by ERF. The last projects ended on June 2015, and presently no reception centres operating under this fund are in place. In the next months, calls for proposal under the AMIF funds should be published to provide a specific accommodation for Dublin returnees who are now accommodated in the regular reception system.” (AIDA Rapport, p. 67).

De tijdelijke plaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening door Italië werden terug- of overgenomen zijn dus momenteel niet meer open.

Deze vaststelling bracht de Raad recent toe om een beslissing van de verwerende partij volgens welke Dublin-terugkeerders nog steeds terecht konden in specifiek voor hen ingerichte plaatsen te vernietigen (RvV nr. 169 039 van 3 juni 2016).

Verwerende partij erkent in de bestreden beslissing nu dat deze tijdelijke plaatsen specifiek voor Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 niet langer geopend zijn.

Verwerende partij verwijst vervolgens naar de passage in het AIDA-rapport waarin staat dat 'de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen. Ondertussen zijn we echter meer dan een jaar verder na de sluiting van de opvangplaatsen en zijn deze blijkbaar nog steeds niet geopend. Verzoekende partij zal daar dus niet terecht kunnen.

Bijgevolg moeten Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 beroep doen op het reguliere opvang netwerk.

Verwerende partij haalt dit gegeven aan in de bestreden beslissing en voegt er aan toe dat het AIDA-rapport 'geen gewag maakt van problemen ter zake'. Verwerende partij voert echter geen enkel bijkomend onderzoek en concludeert op onzorgvuldige wijze dat verzoekende partij wel terecht zal kunnen in het reguliere opvangnetwerk.

II.1.4. Nochtans had de raadsman van de verzoekende partij in zijn fax reeds aangehaald dat het geheel onduidelijk is of Dublin-terugkeerders effectief toegang hebben tot deze opvangstructuren. Aangezien de specifieke opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders (die momenteel gesloten zijn) niet werden ingericht omdat deze categorie moeilijk toegang kreeg tot opvang, lijkt het eerder waarschijnlijk dat hun opvang (opnieuw) problematisch wordt.

Uit het AIDA-rapport blijkt namelijk in elk geval dat toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelfs maanden vertraging kan oplopen:

According to the practice recorded until the end of September 2015, even though by law asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the “fotosegnalamento” (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration (“verbalizzazione”). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities, or to sleep on the streets. 244

Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen dat de raadsman van de verzoekende partij tevens aan de verwerende partij overmaakte (stuk 6, p. 11) bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA-rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam was, het voorviel dat er geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelfs alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken:

"However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.252 (AIDA rapport p. 64)

De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terechtkomen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelf- georganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen (stuk 6).

II.1.5. Zoals de raadsman van de verzoekende partij evenals al in zijn fax aanhaalde, werden deze problemen met betrekking tot de beschikbaarheid van en toegang tot opvangplaatsen reeds vastgesteld in het rapport van de UN Spécial rapporteur on the human rights of migrants van mei 2015 (zie stuk 4):

“Challenges to gaining acces to reception centres

20. *Irregular migrants and asylum seekers face a number of challenges in gaining access to reception centres in Italy.*

21. *First, relevant law stipulates that access to reception centres is to be provided from the moment of the presentation of the asylum request and the fingerprinting. In practice, however, asylum seekers may gain access to accommodation centres only after formal registration. The waiting times between the fingerprinting and registration differ among the police immigration offices. Depending on, among other things, the number of asylum applications, the waiting period can be several months. Consequently, asylum seekers must find alternative temporary accommodation and, if they lack economic resources, must either resort to friend, find emergency facilities or sleep on the streets.*

22. *Second, there are capacity issues. Given the surge in the numbers of asylum seekers, the Italian reception system does not have sufficient capacity to provide adequate reception services in all cases. In addition, owing to a shortage of Prefecture (local government office) staff and of cultural mediators and interpreters, not all accommodation requests can be assessed and processed in a timely manner. Reception requests are transmitted by the questura to the Prefecture, which checks the availability of places in SPRAR centres and CARAs. If those are full, the Prefecture is obligated by law to grant a financial allowance until accommodation is located. In practice, it will still send asylum seekers to one of the reception centres, resulting in overcrowding and a deterioration of living conditions. A partial response to the limitations in capacity is the enlargement of the network of SPRAR centres, as mentioned above.*

23. *A related obstacle is the length of the asylum procedure, including the appeal phase, which leads to asylum seekers staying for long periods in CARAs and SPRAR centres, thus creating difficulties in guaranteeing that places will be made available for new asylum seekers.*

24. *Lastly, there can also be confusion among migrants and asylum seekers as to how to access accommodation. In large cities, such as Rome, there is a lack of information on how to submit to the Questura a request for accommodation.*

25. *These barriers can have serious consequences in relation to the human rights of migrants. Asylum seekers who have neither access to reception centres nor a financial allowance are obliged to live in the self-organized settlements that have flourished in metropolitan areas; These settlements are usually overcrowded and have terrible living conditions. One example is Salam Palace, an abandoned university building in a southern suburb of Rome, occupied by about 800 irregular migrants from the Horn of Africa. These settlements, and other precarious forms of accommodation, including living on the street, impede the enjoyment by migrants and asylum seekers of their economic and social rights, as well as their integration into society.*

II.1.6. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat de hierboven geschetste problemen reeds voor handen waren in mei 2015, toen de grote migratiegolf naar Europa nog maar net op gang was gekomen en de grote piek tijdens de zomer van 2015 nog plaats diende te vinden. De situatie is er sindsdien niet rooskleuriger op geworden. Daarbovenop dienen de Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 ook een beroep te doen op het reguliere opvangnetwerk, hetgeen de problemen enkel doet toenemen.

Ondanks de uitdrukkelijk verwijzing naar de informatie vervat in dit gezaghebbende rapport in de fax van de raadsman van de verzoekende partij, gaat verwerende partij op geen enkele manier in op de hierin gesignaleerde ernstige problemen.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat er sprake is van een systematische overbevolking van het reguliere opvangnetwerk, waarmee verwerende partij onvoldoende rekening hield en bijgevolg onzorgvuldig te werk ging.

Dit wordt bevestigd door het AIDA-rapport, dat het volgende stelt:

“As of the end of June 2015, CARA hosted approximately 10,000 asylum seekers. The situation of some CARAs is particularly critical because of overcrowding. This is the case of: the CARA of Bari, which can accommodate a maximum of 1,216 persons, but hosted 1,440 asylum seekers; the CARA of Catania

Mineo, with a maximum capacity of 3,000 persons, but hosted 3,422 asylum seekers; the CARA of Gorizia, with a maximum capacity of 138, which hosted 252 asylum seekers.” (AIDA Rapport, p. 67)

Deze overbevolking en de hieruit voortvloeiende ondermaatse kwaliteit van opvang zullen aanhouden nu de toestroom vrijwel constant blijft: volgens IOM 46 856 new arrivais van januari tot mei 2016, in vergelijking met 47 449 in dezelfde periode in 2015 (zie stuk 5, info eveneens al aangehaald in fax).

Verwerende partij tracht in de bestreden beslissing het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van migranten in Italië te weerleggen door te verwijzen naar het rapport genaamd 'Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries' van 30 april 2015 en concludeert hieruit het volgende:

“[...] wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide ‘circuits’.”

Verwerende partij haalt enkel de informatie omtrent de creatie van 35.000 bijkomende opvangplaatsen uit het rapport, maar zwijgt over de problemen die in hetzelfde rapport van 2015 worden gesignaleerd:

“The report written by the Italian Council for Refugees (CIR) illustrates how obstacles still prevent asylum seekers from accessing adequate reception.”

“Furthermore, the quality of assistance varies between the different reception centres. Over 35,000 people were accommodated in temporary accommodation centres (CAS) in 2014 and 2015. The reception conditions and services provided in these centres are not being monitored at the national level. Accommodation Centres for Asylum Seekers (CARA) and short-term accommodation centres (CDA), host around over 9,000 asylum seekers who receive basic services in large, overcrowded buildings. UNHCR has warned that asylum seekers at CARA reception centres still face poor living conditions, due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies as well as the complete lack of integration perspectives. Overall, centres are overcrowded and sometimes placed in remote locations. Centres of the SPRAR network, providing over 20,000 places, ensure more and better services, such as mediation and legal counselling.” (‘Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries’, 30 april 2015).

Bovendien dateert de informatie waarop de verwerende partij zich baseert om het argument te weerleggen dat het Italiaanse opvangnetwerk bijkomend onder druk zal komen te staan door de aanhoudende stroom van migranten in Italië, al van 30 april 2015, en kan dus moeilijk worden beschouwd als zijnde 'recente berichtgeving'. Het is verwonderlijk dat de verwerende partij geen actuelere bron consulteerde ie handelt over de toestand van het Italiaanse opvang- en asielsysteem, en dat ze zich baseert op een gedateerde bron van april 2015.

II.1.7. Verwerende partij baseerde zich om de kritiek omtrent de aanhoudende stroom van migranten die druk zet op het opvangnetwerk te pareren nog op de volgende bronnen:

Ten eerste haalt zij uit het AIDA-rapport aan dat de Italiaanse overheid zich blijft inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR- opvangnetwerk te vergroten. De verzoekende partij is echter niet gebaat met goede intenties, maar met garanties en resultaten. Dit is een nietszeggend argument, indien dit zich niet concreet vertaalt naar gegarandeerde opvangplaatsen.

Voorts haalt verwerende partij de 'Italian Roadmap' aan van 1 oktober 2015, waarin de beleidsplannen staan. Volgens it plan zou tegen het einde van 2016 de capaciteit van de reguliere opvangcentra gestegen moeten zijn met 3.550 opvangplaatsen en zal het SPRAR-netwerk tegen begin 2016 32.000 personen moeten kunnen herbergen.

Op geen enkele manier wordt gegarandeerd dat deze aangekondigde relatief beperkte uitbreiding van de opvangcapaciteit voldoende zal zijn, gelet op de grote getallen nieuwkomers, de sluiting van de aangepaste opvang voor Dublin-terugkeerders en de berichten over overbevolking; ook in het laatste AID-rapport.

Voorts gaat het om beleidsintenties: nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat deze effectief uitgevoerd zijn! Het onderzoek en de motivering van de verwerende partij schiet dan ook tekort.

II.1.8. Bovendien is de kwaliteit van de opvang, in het geval toegang wordt verkregen tot het opvangnetwerk, ondermaats zoals de raadsman van de verzoekende partij ook al aanhaalde in zijn fax.

Dit blijkt onder meer uit het door verwerende partij zelf geraadpleegde AIDA-rapport:

“CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.²⁵⁵ Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵⁶ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.²⁵⁷ As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Prefecture through the social services of Municipalities.²⁵⁸” (AIDA Rapport, p.65)

“In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities)”. (AIDA Rapport, p. 65)

“As acknowledged by the extraordinary Commission for the protection and promotion of human rights of the Senate, “in Italy from 2011 a progressive deterioration of the accommodation standards for asylum seekers has been registered, which has worsened since 2012 and 2013”. The Commission highlighted the need to enlarge the number of available places within the SPRAR system and pointed, inter alia, to the lack of integration measures for beneficiaries of international protection. These problems have partially been addressed by the Government through the enlargement of the national reception system as well as through the establishment of a National Plan for Integration.

Nevertheless, in the November 2014 case of *Tarakhel v Switzerland*, 290 the applicants complained against the housing conditions in the centre where they lived, defined as extremely poor, in particular due to the lack of hygienic and health services. The Court held that:

“[I]n view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in *MS.S.*, the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded.” 291

With regard to the difficulties inherent in the reception of Dublin cases, specific ERF-funded projects have been established. The Italian authorities should indicate the reception project from the moment they take charge of the person concerned. This practice was already developing before the judgment in *Tarakhel*.” (AIDA Rapport, p.70)

Ook deze problemen met betrekking tot de kwaliteit van het opvangsysteem werden reeds aangehaald in het rapport van de UN Spécial Rapporteur on het human rights of migrants van mei 2015 (stuk 4):

“Conditions of reception centres

(...)

26. CARAs do not all offer the same reception services. The quality of assistance varies between facilities, and sometimes fails to meet adequate standards. Areas of concern include the provision of legal and psychosocial assistance; inadequate identification, referral and care provided to vulnerable individuals owing to low levels of coordination among stakeholders; lack of capacity for necessary logistical follow-up; and unsystematic monitoring of reception conditions by the relevant authorities, resulting in complaints not being unaddressed.

27. CARAs are reportedly often overcrowded; accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to those of the SPRAR centres or other reception facilities of a smaller size, and can be highly variable among CARAs themselves. Depending on the CARA, and to differing extents, overcrowding can exacerbate problems relating to insufficient food; a lack of sufficient sanitation facilities; limited space available for assistance, legal advice and socialization: the physical inadequacy of the facilities; the remoteness of the centres and their isolation from the community; and difficulties in gaining access to appropriate information.” (UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights): Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau; Addendum; Follow-up mission to Italy (2-6 December 2014) [A/HRC/29/36/Add.2], 1 May 2015)”

Ook met deze elementen hield de verwerende partij geen rekening, hetgeen een onzorgvuldige handelswijze is.

Door geen verder onderzoek toe doen naar het risico op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, hield de verwerende partij geen rekening met de op haar rustende onderzoeksplicht en ging ze uitermate onzorgvuldig te werk.

De enige repliek die de verwerende partij hierop levert in haar nota met opmerkingen is dat er in de door haar geciteerde rapporten niet expliciet zou worden gesteld dat er problemen zijn met het reguliere opvangnetwerk.

Niet alleen vormt dit geen repliek op hetgeen de verzoekende partij sub II.1.4. gesteld heeft; bovendien vormt het ook een a posteriori motivering. Er kan immers niet aan voorbij gegaan worden dat de bestreden beslissing bij deze zaken niet stil gestaan heeft en een zeer partiële lezing weergeeft van de rapporten die zij aanhaalt.

II.1.9. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad rust er een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zullen worden gebracht bij een repatriëring naar Italië. Zie bijvoorbeeld RvV-arrest nr. 116 183 van 19 december 2013, dat naar analogie op voorliggende zaak kan worden toegepast:

3.3.2.2.10. Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (cf. HvJ, 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven in de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje. Bovendien moet worden gesteld dat de verzoekende partij aangaf op de vraag of zij redenen heeft, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar asielaanvraag zouden rechtvaardigen, dat zij problemen kende in Spanje en er niet wou teruggaan.

Verwerende partij laat na om recente informatie te consulteren om zich een accuraat beeld te vormen van de opvangsituatie in Italië.

II.1.10. Ten overvloede wenst verzoekende partij op te merken dat de hierboven geschetste toestand met betrekking tot de onzekere toegang tot opvang en de ondermaatse kwaliteit van de beschikbare opvang worden bevestigd in een zeer recent rapport opgesteld door de Organisation suisse d'Aide aux Réfugiés (stuk 7), op basis van een zeer uitgebreide fact finding mission in de lente van 2016.

De samenvatting van dit rapport op de website van de organisatie luidt namelijk als volgt:

“Swiss Refugee Council OSAR detected systemic deficiencies in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The Italian reception system does not seem to be coherent, comprehensive and sustainable. The accommodation situation seems to be particularly problematic. Reception and access to the asylum procedure are not always ensured and services are often based on short-term emergency measures. The interface between the different players works poorly; it often depends on contingency if a person will be connected to the offices of persons responsible or to the designated accommodation. Consequently, persons may end up on the streets without any support. This conclusion applies for asylum seekers as well as for persons, which have already received international protection in Italy. A greater part of support and services that are to be provided for state is in fact provided by NGOs. Consequently, Italy does not live up to its obligations under the EU Asylum acquis and international law.

Given this analysis, OSAR calls in particular for the following measures regarding persons under a Dublin procedure with a possible transfer to Italy:

* In-depth investigations in all individual cases looking at the individual reception situation in Italy.

* Individual guarantees for persons with special rights («vulnerable persons» or «persons with special needs») and for families regarding accommodation, family unity and adequate medical support; before a transfer decision is taken.

* In cases of imminent risk of homelessness or the absence of an integration perspective the sovereignty clause should be applied and the asylum application should be examined in Switzerland. Only if a violation of article 3 ECHR (prohibition of torture, and inhuman or degrading treatment or punishment) can be excluded - based on an individual assessment a transfer to Italy may take place without the risk of refoulement."

Verwerende partij stelt hierop in haar nota met opmerkingen dat uit dit citaat niet zou blijken dat dit betrekking heeft op Dublinterugkeerders (nota met opmerkingen, p. 7). Nochtans zijn de aanbevelingen overduidelijk wel van toepassing op asielzoekers die dreigen –met toepassing van de Dublin III-verordening- naar Italië te worden gebracht.

Omwille van de hierboven uiteengezette redenen schendt de verwerende partij dan ook artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat uit het AIDA rapport van december 2015 blijkt dat de tijdelijke plaatsen niet meer open zijn, wat ook in de beslissing erkend wordt. Hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad van 3 juni 2016. Asielzoekers zouden terecht moeten in het reguliere opvangnetwerk, doch uit geen enkele informatie zou blijken dat asielzoekers er terecht zouden kunnen. Hij verwijst naar de mensonwaardige omstandigheden wat zou blijken uit het rapport van Artsen zonder grenzen en het rapport van de UN Special Rapporteur on the Human Rights of Migrants van mei 2015. Vervolgens wijst hij op de overbevolking in het opvangnetwerk. De informatie waarnaar verwezen werd in de beslissing, zijnde 30 april 2015 zou niet recent kunnen worden genoemd. De onzekerheid van opvang en kritiek omtrent de kwaliteit zou blijken uit het rapport Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Er werd rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;*
- Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", AIDA, januari 2015, up to date December 2015;*
- "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries", AIDA, 9 september 2014;*
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 9 juni 2014;*
- "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30 april 2015;*
- Third Resettlement and Relocation Forum, Italian Roadmap, Brussel 01.10.2015,*
- EHRM Mohammed Hussein e.a. t/ Nederland en Italië;*
- EHRM, 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland;*
- EHRM, 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland.*

In de beslissing werd geoordeeld dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen. Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, dient te worden opgemerkt dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekende partij niet zal worden

behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoekster op de hoogte is van de initiatieven die zij kan nemen, en haar hieromtrent kan informeren.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat in die beslissing tevens rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, alsook de actuele situatie in Italië, de grote toestroom van immigranten dat Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

Zie ook:

“In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt prima facie dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM (...) Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de gemachtigde rekening hield met de recent verhoogde instroom van immigranten waarbij hij verwijst naar het AIDA-verslag van 30 april 2015 en het UNHCR verslag van 6 mei 2015. Hij besluit dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en dat niet blijkt dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers (...)” (R.V.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015)

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië (Middellandse Zee) en dat het aantal asielzoekers in 2015 is toegenomen, houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. Uit de door verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers.

Waar verzoeker meent dat in de beslissing wordt toegegeven dat de opvangstructuren voor Dublinterugkeerders niet meer operatief zijn sedert juni 2015 en er niet werd aangetoond wat de nieuwe middelen inmiddels zouden inhouden, dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn kritiek voorbijgaat aan het gegeven dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gesteld dat uit AIDA-rapport blijkt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en dat geen gewag wordt gemaakt van problemen ter zake. "Verder wordt gesteld, betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA) en dat er geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier)." (RVV, arrest nr. 168.830 d.d. 31 mei 2016)

“(...) In casu leert de lezing van de bestreden beslissing en het AIDA rapport dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen verschillende opvangstructuren en de verschillende fasen in opvang in Italië (p. 60 e.v.).

Er lijkt vooreerst een onderscheid gemaakt te moeten worden tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de tijdelijke opvangcentra (CAS) en de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De tijdelijke opvangcentra (CAS) werden opgericht om tegemoet te komen aan een toenemende influx van bootvluchtelingen. Deze tijdelijke opvangcentra staan geheel los van de reguliere opvangcentra. In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij erop dat er geen tekenen zijn van interferentie tussen beide "circuits". Verzoeker zal, met andere woorden, niet terecht komen in een zgn. CAS. De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar het SPRAR-netwerk. Uit het AIDA-rapport blijkt dat asielzoekers in het algemeen in deze eerstelijnsvoorzieningen blijven voor een duur van 7 tot 30 dagen, tot wanneer zij kunnen doorvloeien naar de tweedelijnsopvang, in het zgn. SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Op grond van deze vaststellingen toont verzoeker, een alleenstaande jonge man die verklaarde geen

gezondheidsproblemen te hebben, niet aan dat de korte periode die hij zou moeten doorbrengen in een CARA-voorziening alvorens hij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening, gelijk zou staan met een behandeling die van een dermate hardheid is dat ze strijdt met artikel 3 van het EVRM.” (RVV, arrest nr. 168.830 d.d. 31 mei 2016)

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat er wel degelijk rekening gehouden werd met de problemen die rijzen m.b.t. de opvang van asielzoekers. Er werd immers aangegeven dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn, doch dat uit de rapporten eveneens blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Dienaangaande wordt er gewezen op de tijdelijke opvangcentra waar immigranten werden ondergebracht en op het feit dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verzoeker gaat er met zijn kritiek aan voorbij dat de tijdelijke opvangcentra geheel los staan van de reguliere opvangcentra.

Waar verzoeker verwijst naar een citaat uit het OSAR rapport van 15 augustus 2016 blijkt enerzijds niet dat dit citaat betrekking heeft op Dublinterugkeerders. Immers het citaat stelt dat de vaststelling dat er gebreken zijn in het opvangnetwerk voor asielzoekers en voor personen die reeds internationale bescherming hebben verzocht in Italië, doch spreekt niet van Dublinterugkeerders. Daarnaast wordt in het citaat geen onderscheid gemaakt tussen eerstelijnsvoorzieningen en tweedelijnsvoorzieningen. Er wordt niet expliciet gesteld dat er problemen zijn in het reguliere opvangnetwerk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij eender welk recenter rapport dient op te nemen in de bestreden beslissing indien de informatie niet van die aard is afbreuk te doen aan de vaststellingen die dateren van een vorig gezaghebbende bron, zijnde het AIDA rapport.

Ook in het recente UDN arrest van 3 juni 2016 (arrest nr. 169.032) oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er geen sprake is van een schending van artikel 3 EVRM gelet op de algemene situatie in Italië.

Ook in casu toont verzoeker niet aan dat hij de tijd die hij zou moeten doorbrengen in een Cara-voorziening, alvorens hij zou doorstromen naar een SPRAR-voorziening een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt verder dat ingegaan werd op het schrijven dat verstuurd werd door verzoekers raadsman op 29 juni 2016.

“Met haar betoog omtrent het AIDA-rapport van 31 december 2015, de massale toestroom waarmee Italië wordt geconfronteerd en de verwijzing naar een rapport van 1 mei 2015 UN Human Rights Council, Italy gaat de verzoekende partij niet alleen voorbij aan het feit dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoonde dat met die toestroom rekening werd gehouden. Zij gaat tevens voorbij aan het feit dat niet iedere vreemdeling die Europa bereikt via Italië effectief een asielaanvraag indient in Italië en er effectief dient te worden opgevangen door de Italiaanse autoriteiten.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië.” (Arrest nr. 167890 dd. 19 mei 2016)

Tenslotte dient er nog gewezen te worden op het feit dat de Italiaanse autoriteiten op 22 augustus 2016 hebben ingestemd met het overnameverzoek op grond van artikel 13 van de Dublin III Verordening. Tevens kan worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Italië geen asielaanvraag heeft ingediend en derhalve niet heeft verzocht om bescherming van de Italiaanse autoriteiten, waardoor hij deze niet kan verwijten hem geen opvang te hebben gegeven. In ieder geval blijkt uit het Dublinverhoor niet als zou verzoeker verklaringen hebben afgelegd die erop wijzen dat de Italiaanse autoriteiten hem op mensonwaardige wijze hebben behandeld.

Naast een verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E / Nederland van 13 januari 2015, kan er tevens gewezen worden op andere zaken waarin het Hof zich heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers in het kader van de Dublin Verordeningen naar Italië, namelijk de zaken Hussein Diirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117,

10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Eind juni 2015 bevestigde het EHRM nogmaals dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13, § 36).

In arrest nr. 164.704 d.d. 14 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over het AIDA rapport, dat bekritiseerd wordt door verzoeker, onder meer wat volgt:

“(…) In het betrokken AIDA-rapport (blz 63-64) kan het volgende gelezen worden:

“Incoming transfers to Italy

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the “Locanda Dublino” - in Venice, with a capacity of 40 places.

However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements. - If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.

The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again”.

Uit deze passage blijkt niet dat er geen opvangproblemen bestaan voor Dublin-returnees maar er kan ook niet ipse facto uit afgeleid worden dat het vaststaat dat verzoeker bij een terugkeer als een Dublin-returnee geen opvangplaats zal krijgen in Italië en zelf een alternatief moet zoeken. In dit verband dient ook opgemerkt te worden dat verzoeker niet aan zijn lot zal worden overgelaten bij een terugkeer naar Italië aangezien in de bestreden beslissing kan gelezen worden, “Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien” en “vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië [worden] door de luchthavenpolitie geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten”. Ten overvloede kan hier nog aan toegevoegd worden dat verzoeker als jonge gezonde meerderjarige man niet aantoonbaar dat het niet kunnen genieten van onmiddellijke opvang in een centrum - wat ook in België niet kan gegarandeerd worden - neerkomt op een schending van artikel 3 van het EVRM.(…) (eigen vet)

Ten slotte kan nog verwezen worden naar volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit het voorgaande blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt en dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Italië. De vergelijking die de verzoeker maakt in zijn verzoekschrift met de M.S.S.-zaak van het EHRM gaat dan ook niet op waarbij verwerende partij nog opmerkt “Uit de

door de gemachtigde geconsulteerde rapporten blijkt dat met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit werd gecreëerd die specifiek gericht is op personen die in het kader van de Dublin-III- Verordening aan Italië worden overgedragen. Uit recentere publicaties van AIDA en het UNHCR blijkt overigens dat naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten het aantal opvangmodaliteiten nogmaals wordt opgedreven'.

3.3.2.7. (...)

Waar verzoeker aangeeft dat uit het AIDA rapport een zekere bezorgdheid blijkt over de slechte omstandigheden in opvangcentra en capaciteit van deze centra gaat verzoeker voorbij aan de verdere motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat de informatie met betrekking tot asielzoekers/Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport, het UNHCR rapport niet actueel of incorrect zou zijn. Uit de desbetreffende informatie blijkt niet dat de opvangstructuren voor asielzoekers/Dublinterugkeerders te kort komen noch dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn of er enigszins aanleiding toe geeft te overwegen dat deze een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie inzake de opvang van asielzoekers. De gemachtigde hield wel degelijk rekening met de recente verhoogde instroom van immigranten verwijzende in de bestreden beslissing naar de informatie met betrekking tot asielzoekers/Dublinterugkeerders opgenomen in het AIDA rapport van 30 april 2015 en het UNHCR rapport van 8 mei 2015. Hieruit blijkt aldus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en de opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van immigranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. De persartikelen die het verzoekschrift aanhaalt hebben betrekking op de opvangcentra voor immigranten die volzet zouden zijn, doch berichten geenszins over de situatie van asielzoekers. In casu kan ook blijken dat de Italiaanse autoriteiten gevraagd hebben verzoekende partij over te brengen naar Noord-Italië en dus bewust de verspreiding van de terugkeerders beogen zoals ook is aangegeven in het AIDA rapport.

(...)” (R.v.V. nr. 148 843 van 30.06.2015)

In casu kan ook nog onder meer verwezen worden naar volgende recente arresten van de Raad waarbij de vordering bij UDN gericht tegen een bijlage 26quater (Italië) verworpen werden: RvV, 23 juli 2015, nr. 149.902; RvV, 21 augustus 2015, nr. 151.162; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398; RvV, 28 september 2015, nr. 153.431. In die arresten werd onder meer geoordeeld dat er geen schending werd aangetoond van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bovendien, toont verzoeker, die een volwassen man is en hier alleen, niet aan zich in een gelijkaardige situatie te bevinden als die waarvan sprake in de door hem aangehaalde arresten.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt *in casu* onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De kernvraag die zich thans stelt is dan ook of de verzoeker, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, bij een overdracht aan Italië omwille van de in het verzoekschrift aangehaalde

tekortkomingen in de asiel- en opvangprocedure, een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Tevens rijst de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, gelet op de zorgvuldigheidsverplichting die op hem rust, een voldoende rigoureuus onderzoek heeft gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de door hem geplande Dublinoverdracht in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, moet deze partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Italië behelst, dient te worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof voor Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen, neergelegd in de criteria van de Dublin II-Verordening (thans de Dublin III-verordening), tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een de verzoekende partij over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor de verzoekende partij in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd wanneer men niet onkundig kan zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen (HvJ 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, §94). Het EHRM van zijn kant heeft gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het positieve recht waardoor bij de beoordeling van de graad van ernst die vereist wordt door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van asielzoeker van de betrokkene die behoort tot een uiterst kwetsbare groep die nood heeft aan speciale bescherming. Deze kwetsbaarheid wordt nog bijkomend benadrukt in het geval het families met kinderen betreft waarbij de opvangomstandigheden aangepast moeten zijn aan hun leeftijd om te vermijden dat deze een situatie van stress en angst met zich brengen en bijzonder traumatiserende gevolgen zouden hebben voor hun psychisch welzijn (cf. EHRM 7 juli 2015, V.M./België, §§136-138).

Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt verder dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: “*The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply*

that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine)."

Te dezen blijkt uit de uiteenzettingen in de synthesememorie dat de verzoeker de actuele, algemene situatie van asielzoekers, en meer bepaald van Dublinterugkeerders, in Italië aan de kaak stelt, alsook dat hij de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwijt te kort te hebben geschoten in de onderzoeksplicht die op hem rust om het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan de hand van de meest recente informatie die beschikbaar is over de actuele (opvang)situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië te beoordelen. De verzoeker geeft aldus te kennen dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, derwijze dat deze oplopen tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Dienaangaande moet worden benadrukt dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM op dit punt enkel tot een verbod van uitwijzing kan leiden wanneer een verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99 (e)). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevinden als de betrokkene, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). In dergelijke gevallen wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik dat wordt besloten tot de Dublinoverdracht (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen met betrekking tot de opvangsituatie in Italië:

"De betrokkene gaf aan dat hij van oordeel is dat er ernstig moet gevreesd worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Bovendien stelt de betrokkene dat, indien de Belgische autoriteiten onterecht van oordeel zouden zijn dat geen systeemfouten in de zin van artikel 3 §2 lid 2 van de Dublin III Verordening kunnen worden vastgesteld in Italië, toepassing moet worden gemaakt van artikel 17 van voormelde Verordening, de zogenaamde soevereiniteitsclausule. De betrokkene stelt dat de opvang voor personen die in het kader van de Dublinverordening door Italië worden terug- of overgenomen uiterst onzeker is, dat de structurele ondercapaciteit zorgt voor slechte omstandigheden in de opvangcentra en een duidelijk gebrek aan voorzieningen voor kwetsbare groepen en dat de maximumcapaciteit van opvangcentra in Italië regelmatig wordt overschreden terwijl de massale instroom blijft aanhouden. De betrokkene verwijst voor deze argumentatie naar verschillende documenten, waaronder het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd), een rapport van de UN Human Rights Council (1 mei 2015), een rapport van Artsen Zonder Grenzen (12.04.2016), een rapport van de International Organization for Migration (31.05.2016) en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwisting en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

We wijzen er in de eerste plaats nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 02.06.2016 niet binnen de door artikel 22 van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 22 de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De

betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italiaanse in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

(...)

We wensen op te merken dat ons inziens niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende)vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1990 geboren man zonder kinderen wiens echtgenote in Somalië verblijft. De betrokkene verklaarde, zoals reeds vermeld, geen gezondheidsproblemen te ervaren. We benadrukken opnieuw dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

We wijzen er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin returnees" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67). Het maakt geen gewag van problemen ter zake.

Betreffende het argument dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk staat door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inziens dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes Italiënnes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier)."

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening naar Italië worden overgedragen. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM en is overgegaan tot een analyse van toonaangevende rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde komt tot de conclusie dat deze bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, "inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden" en geen aanleiding geven om te besluiten "dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest". Aldus ontkent de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar stelt hij zich na onderzoek van verschillende algemene rapporten op het standpunt dat de opvangsituatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders niet dermate te wensen over laat dat structurele tekortkomingen blijken waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

In de zaak M.S.S. v. Griekenland en België, van 21 januari 2011, § 249, werd door het EHRM evenwel het volgende wordt gesteld: *“The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above)”*. Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest Tarakhel v. Zwitserland, van 4 november 2014, § 96). In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

Voorst rust er in het licht van artikel 3 van het EVRM in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, § 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, § 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, § 448). In dit opzicht, leert de Raad uit het arrest Tarakhel van 4 november 2014 van het EHRM, door verwerende partij gekend en aangehaald, dat gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, het onderzoek in asiëldossiers waar een Dublinoverdracht wordt overwogen met de grootste voorzichtigheid moet gebeuren, wat in hoofde van de verwerende partij minstens een volledig en nauwgezet onderzoek inhoudt dat gesteund is op voldoende actuele informatie.

In dit kader wijst de Raad er samen met de verzoeker op dat de Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (hierna: OSAR) op 15 augustus 2016 en dus voorafgaand aan de thans bestreden beslissing een zeer uitgebreid rapport heeft gepubliceerd dat specifiek handelt over de recente opvangsituatie in Italië voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in het bijzonder. Het gaat om het rapport *“Aufnahmebedingungen in Italien Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien”*. Dit rapport gaat uit van een onafhankelijke en gezaghebbende bron, is vrij toegankelijk en is gepubliceerd op de website van OSAR. De bevindingen in dit rapport zijn gebaseerd op een onderzoek ter plaatse in de periode februari – maart van 2016 zodat moet worden vastgesteld dat alle algemene rapporten waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, ter zake minder recente informatie bevatten om de te verwachten gevolgen van een Dublinoverdracht naar Italië te beoordelen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris had bij het nemen van de thans bestreden beslissing niet onkundig mogen zijn van de specifieke tekortkomingen inzake de opvang van asielzoekers en Dublinterugkeerders waarvan melding wordt gemaakt in het voormelde rapport van OSAR van 15 augustus 2016 en die OSAR hebben gebracht tot de volgende conclusie op zijn website:

“Swiss Refugee Council OSAR detected systemic deficiencies in the Italian reception system for asylum seekers and beneficiaries of international protection. The Italian reception system does not seem to be coherent, comprehensive and sustainable. The accommodation situation seems to be particularly problematic. Reception and access to the asylum procedure are not always ensured and services are often based on short-term emergency measures. The interface between the different players works poorly; it often depends on contingency if a person will be connected to the offices or persons responsible or to the designated accommodation. Consequently, persons may end up on the streets without any support. This conclusion applies for asylum seekers as well as for persons, which have already received international protection in Italy. A greater part of support and services that are to be provided for state is in fact provided by NGOs. Consequently, Italy does not live up to its obligations under the EU Asylum acquis and international law.”

Door aldus voorbij te gaan aan de meest recente relevante informatie ter zake, waarover hij had kunnen beschikken, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing geen blijk van een voldoende nauwkeurig en volledig onderzoek naar de actuele opvangsituatie van Dublinterugkeerders bij een overdracht naar Italië in het licht van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, temeer nu hij in de bestreden beslissing zelf aangeeft zich bewust te zijn van het gegeven dat de door hem gehanteerde bronnen omtrent de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers anno 2015 en 2014 reeds kritische kanttekeningen plaatsten bij bepaalde aspecten van de asielopvang in Italië en de verzoeker voorafgaand aan de thans bestreden beslissing reeds bij monde van zijn raadsman een aantal recentere informatiebronnen had overgemaakt aan de diensten

van de gemachtigde teneinde de onzekere toegang tot opvang voor Dublinterugkeerders in Italië, de aanhoudende massale instroom van asielzoekers, de structurele ondercapaciteit en de slechte omstandigheden in de opvangcentra aan te kaarten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

3.3.2.1. Zij stelt dat uit het citaat in het OSAR-rapport waarnaar de verzoeker verwijst niet blijkt dat dit betrekking heeft op Dublinterugkeerders, nu erin slechts sprake is van gebreken in het opvangnetwerk “voor asielzoekers en voor personen die reeds internationale bescherming hebben verzocht in Italië”. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat een Dublinterugkeerder ook iemand is die om asiel verzoekt en dat het loutere gegeven dat in het citaat niet expliciet sprake is van “Dublinterugkeerders” niet kan worden afgeleid dat zich voor deze categorie van asielzoekers geen problemen stellen inzake opvang.

3.3.2.2. Voorst stelt zij dat in het citaat uit het OSAR-rapport geen onderscheid gemaakt wordt “tussen eerstelijnsvoorzieningen en tweedelijnsvoorzieningen” en dat erin niet “*expliciet gesteld (wordt) dat er problemen zijn in het reguliere opvangnetwerk*”. In het citaat wordt evenwel ook niet uitgesloten dat zich in het reguliere opvangnetwerk problemen stellen of dat er een onderscheid zou zijn tussen de eerstelijns- en de tweedelijnsvoorzieningen. Nu in het kwestieuze citaat gewag wordt gemaakt van systeemfouten in het Italiaanse opvangsysteem voor asielzoekers, kwam het de gemachtigde van de staatssecretaris toe hieromtrent een onderzoek te voeren, wat hij niet gedaan heeft.

3.3.2.3. Waar de verzoeker tenslotte nog verwijst naar het arrest nr. 169 032 van 3 juni 2016 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu ten tijde van het arrest waarnaar de verzoeker verwijst het OSAR-rapport nog niet was gepubliceerd en met de bevindingen eruit geen rekening kon worden gehouden, terwijl dit *in casu* wel het geval is.

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 augustus 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN